

UNION NATIONALE DE L'ARMURERIE, DE LA CHASSE ET DU TIR
Association sans but lucratif

**NATIONALE UNIE VAN DE WAPENMAKERIJ EN DER JACHT - EN
SPORTSCHUTTERS**
Vereniging zonder winstoogmerk

DISCUSSIONOTA REGELGEVING ROND WAPENS

Naar aanleiding van de scherpe retoriek tegen het legale, private wapenbezit wenst Unact zich tot het gezond verstand te richten met deze tekst. Unact overkoepelt de verschillende verenigingen van wapenfabrikanten en – handelaars, het wapenambacht, de verzamelaars, de jagers en de sport- en recreatieve schutters.

Unact is zeer verontrust door de desinformatie die in het bijzonder door Spirit verspreid wordt. We kunnen ons niet van de indruk ontdoen dat deze partij, op basis van manifest verkeerd cijfermateriaal, onterecht de vrijetijdsbesteding van circa 60.000 wapenbezitters in vraag stelt.

In het bijzonder rond de omvang van het wapenbezit in België, de mogelijke merites van strengere wapenwetten, het wapenbezit in huiselijke kring, de wettige verdediging en ons verzet tegen de naar voren gebrachte politieke doelen, wensen wij onze inzichten met de lezer te delen.

1) Omvang van het wapenbezit:

Onterecht is het politiek correct geworden te pas en te onpas te beweren dat het wapenbezit in België problematisch van aard en omvang geworden is. Om deze stelling hard te maken worden enkele statistische feiten bewust fout weergegeven.

Zo stelt men onophoudelijk dat 1 op vijf gezinnen 'een wapen in huis zou hebben'. Waar komt dit vandaan?

Met de natte vinger, want de hoeveelheid illegale wapens valt niet wetenschappelijk verantwoord te schatten, heeft men bepaald dat er ongeveer 2 miljoen wapens in België in omloop zijn. Da's dus 1 per vijf inwoners, en dus waarschijnlijk één per paar gezinnen stelt men dan.

Welnu, voor wie met wapens vertrouwd is, is dat klinkklare onzin. Iedere jager, sportschutter of verzamelaar heeft een aantal wapens voorhanden. Dat kan variëren van enkele tot enkele tientallen voor de verzamelaars. Het concrete aantal gezinnen met wapens is dus maar een klein breukdeel van de vooropgestelde 20%.

Bovendien geneert men zich niet het legale en het illegale wapenbezit op één hoop te gooien, wat absurd is.

Secrétariat - secretariaat:

U.N.A.C.T. - Bosstraat 69 - 3060 BERTEM - ☎ (016) 89 30 99 - 📠 (016) 89 48 69
info@unact.be - www.unact.be - Fortis 240 - 0675100 – 81 – N° 865.361.150

Daar waar het illegale wapencircuit een crimineel gegeven is, zijn de legale wapenbezitters in het algemeen terecht als "voorbeeldburgers" aan te merken. Men moet immers indachtig zijn dat zonder onbesproken levenswandel tegenwoordig geen wapenvergunningen meer worden uitgeschreven. Sterker nog, zonder blanco bewijs van goed zedelijk gedrag komt niemand een schietstand binnen, en krijgt niemand een jachtverlof !

Waarom is het nu zo wraakroepend dat er in één adem over het legale en het illegale wapenbezit gesproken wordt? Daar waar de legale, georganiseerde wapenbezitter zijn best doet dit recht boven water te houden, wordt hij voortdurend in vraag gesteld naar aanleiding van excessen in het illegale wapenbezit, waar hij niets mee te maken heeft. Nieuwe wapenwetten treffen bovendien hém, en alleen hém, aangezien de legale bezitter geregistreerd is, en zijn bezit dus al te gemakkelijk in te perken is.

Op het illegale wapenbezit daarentegen, heeft men gewoonweg geen vat. Hier niet, in het al dan niet strengere buitenland evenmin.

Eveneens kunnen we niet anders dan vast te stellen dat de wetgever zelf de wapenwet niet kent. Hoe velen onder hen weten dat je al lang niet meer op menselijk gevormde schijven schieten mag? Hoe velen weten dat wij geen 'dum-dum'-kogels mogen bezitten? Hoe velen weten dat er zeer strenge richtlijnen zijn die bepalen hoe een wapen onbruikbaar moet vervoerd worden?

Bovendien weet men niet dat men vandaag de dag strenge en welomlijnde procedures doorlopen moet om een wapenvergunning te verkrijgen. Er moet een theoretische en een praktische schietproef afgelegd worden, om zich ervan te vergewissen dat de 'veilige omgang met wapens' beheerst wordt en dat de wapenbezitter voldoende kennis heeft van de wetgeving.

Deze regelgeving laat de overheid toe om een verregaande controle uit te oefenen op de verspreiding van wapens bij particulieren. Het preventieve effect hiervan mag niet worden onderschat.

Moeten de jagers, sportschutters en verzamelaars dus steeds weer de dupe zijn, louter en alleen omdat de overheid er niet in slaagt de huidige wapenwet hard te maken ?

2) Strengere wapenwetten versus criminaliteit:

Els van Weert: "Het blijkt ondubbelzinnig uit studies in het buitenland dat wapenbezit het risico op ongevallen en familiedrama's verhoogt". Deze stelling vormt de hoeksteen van haar betoog tegen particulier wapenbezit. Het lijkt een gezonde logica te stellen dat er een verband is tussen het bezit van een vuurwapen en incidenten met deze wapens. Op basis van deze premissen stellen wij vast dat mevr. Van Weert dan ook geen kans onbenut laat haar stelling tegen particulier wapenbezit in de media te verkondigen.

Niets blijkt minder waar.

Vooreerst moeten we beklemtonen dat gewelddadigheid, evenals verantwoordelijkheidszin, eerder een eigenschap van bepaalde maatschappijen is, dan een weerspiegeling van hun wapenbezit.

Australië, Canada, Finland, Duitsland, Nieuw Zeeland, Zwitserland en Zweden zijn staten waar er wél fatsoenlijke statistische gegevens voorhanden zijn. Finland zou zelfs gemiddeld op wereldschaal de hoogste graad van wapenbezit hebben (veel meer dan de VS dus!). In tegenstelling tot wat men zou verwachten, ligt het peil van ongevallen, moorden en familiedrama's in deze sterk bewapende landen zeer laag. Het klopt dus niet dat een grotere mate van wapenbezit noodzakelijk een grotere onveiligheid betekent.

Het blijkt niet mogelijk het aantal zelfmoorden te koppelen aan het wapenbezit. Voor Duitsland is er een cijfer bekend: 92% van de zelfmoorden worden er NIET met een vuurwapen begaan.

Zwitserland, als extreem geval, stuurt nog steeds na de basisopleiding alle miliciens met een volautomatisch geweer én munitie naar huis. Niettemin zijn wapens géén probleem in Zwitserland, en zijn er vrijwel geen incidenten met deze wapens bekend.

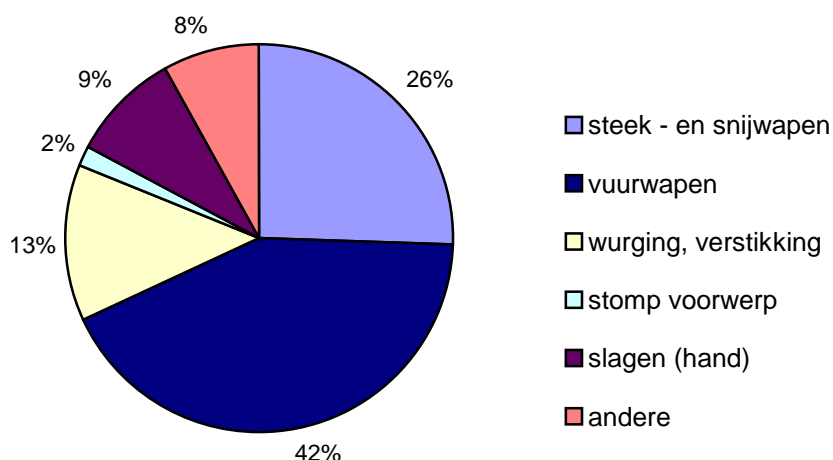
Vaak poneert men de demagogische stelling dat de aanwezigheid van wapens een soort uitlokkende factor vormt om ruzies in dodelijke drama's te doen ontaarden. Ook deze logica gaat niet op. Ondanks het feit dat de veiligheidstraining bij de gewapende macht niet intenser is dan elders, zijn er vrijwel geen gevallen bekend van dergelijke escalaties in onderlinge conflicten. Hetzelfde gaat op voor de context van de privé-wapenbezitters.

In België houdt de federale politie gedetailleerde statistieken bij over de verschillende soorten criminaliteit. Deze cijfers worden gecentraliseerd bij het nationaal instituut voor de statistiek. Er zijn samenvattende cijfers beschikbaar die de periode van 1996 tot 2000 dekken (zie www.statbel.fgov.be/figures/d352_nl.asp):

1996	1997	1998	1999	2000
424	521	538	526	554

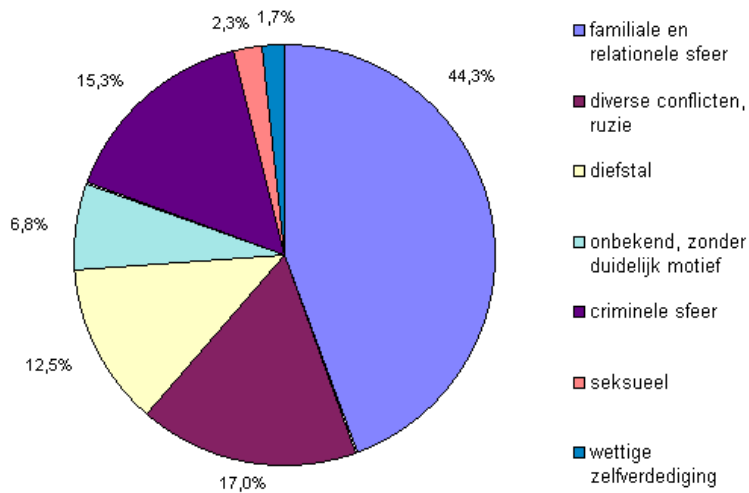
Uit deze cijfers blijkt dat er geen merkelijk stijgende trend is in het aantal doodslagen en moorden.

In 1999 zijn 526 personen het slachtoffer geworden van een moord of doodslag. De statistiek maakt verder een onderscheid naar gebruikt middel (cijfers voor 1999):

Uit deze statistieken kunnen we afleiden dat in 1999 ongeveer 222 dodelijke vuurwapenincidenten zijn geweest.

De volgende grafiek (gebaseerd op de cijfers op de site van het Nationaal Instituut voor de Statistiek) werpt een licht op de context waarbinnen deze misdrijven gepleegd werden.

Uit deze informatie blijkt dus dat bijna de helft van alle vuurwapenincidenten plaatsvinden binnen de familiale sfeer (het vaakst in het kader van echtelijke problemen). Uit criminologisch onderzoek is meermaals gebleken dat dit soort misdrijven gepleegd wordt, onafhankelijk van het middel dat voorhanden is. In de familiale context is vaak sprake van een langdurig, slepend conflict, wat dan spijtig genoeg vaak aanleiding geeft tot wanhoopsdaden. Alle beschikbare middelen worden dan aangewend, en blijktbaar is dat in ongeveer 42% van de gevallen een (al dan niet legaal) vuurwapen. Er wordt in minstens evenveel gevallen gebruik gemaakt van andere middelen (steekwapens, wurging, gas explosies, brandstichting, ...).

Uit deze statistieken blijkt dat dit cijfer al beduidend lager is dan het cijfer dat, bij wijze van one-liner, door mevrouw Van Weert wordt aangekondigd ("één vuurwapendode per dag", wat op 365 vuurwapendoden per jaar komt). Nochtans heeft ook zij toegang tot deze statistieken. Er blijkt dus duidelijk dat zij bewust desinformeert.

Wat nu met moorden, verwondingen, bedreigingen en wapenbezit? We zullen u vervelen met de statistiek van het Bundeskriminalamt, voor Frankfurt am Main, voor die delicten waarbij het wapen eenduidig vaststond (<http://www.fwr.de/16-07-2002%20Toetungsdelikte%20FRA.htm>):

Messen **276**

Bewezen ILLEGAAL bezeten vuistvuurwapens en geweren **69**

Verboden volautomatische wapens **33**

Baseballbats **32**

IJzerstaven **19**

Handgranaten, volledig illegaal natuurlijk **18**

Bijlen **16**

Ongevallen en misdrijven door de politie **15**

Hamers **14**

Aids-spuiten **8**

Knuppels of benagelde planken **8**
Alarmpistolen **7**
Schroevendraaiers **6**
Afgerichte honden **6**
Zwaarden **5**
Stenen **5**
Bestek **4**
Scharen **3**
Schaal, veters **3**
Boksbeugels **3**
Antitankwapens **3**
Speelgoedpistolen **3**
Kruisboog **2**
Brandstichting **2**
Legale jachtwapens, zelfdoding **2**
Spade **2**
Fietsketting **2**
Verstikking met kussen **2**
Legaal pistool (Erfurt-incident) **1**
Zelfgemaakte springstof **1**
Legaal jachtgeweer, loutere bedreiging **1**
Kettingzaag **1**
Blaaspijp **1**
Golfclub **1**
Motorhelm **1**
Vergiftigen **1**
Verdrinken in bad **1**
Kokend water **1**
Voorbedacht overrijden met wagen **1**
Glazen fles **1**

Men hoeft geen ziener te zijn om vast te stellen dat legale wapens geen rol van enige betekenis spelen, en zeker niet gevaarlijker zijn dan keukengerief. Ze worden echter wel telkens weer in vraag gesteld!

Wat gebeurt er nu na de invoering van verscherpte wapenwetten?

Engeland is een clichévoorbeeld geworden, iedereen weet intussen dat de gewapende criminaliteit én de ongevallen met wapens er drastisch zijn toegenomen na het complete wapenverbod.

Laten we eens kijken naar Australië:

The media has reported that according to the Australian Bureau of Statistics armed robbery rates in New South Wales rose from 48,66 per 100 000 people in 1996- before the new gun laws - to 79,34 in the following year. The number of persons robbed at gunpoint in NSW rose from 827 in 1996 to 1 252 in 1997. This would be an increase of about 65%. The foremost police weapons expert of Queensland stated that in 1997, the year the buy-back was completed , robberies involving guns leapt 39%, and assaults involving guns 28%. [...], a recent media release of the Australian Bureau of Statistics on recorded crime in 1999 states:

"The number of attempted murders involving a firearm increased to a seven-year high of 32 per cent from 1993." (http://www.wfsa.net/Statistics_&_Research_Documents.htm).

Politiek liggen dit soort mislukkingen pijnlijk, want ze duiken na iedere verstrenging weer op.

Ook in het Verenigd Koninkrijk heeft men vastgesteld dat, na invoering van een algemeen verbod op particulier bezit van vuurwapens naar aanleiding van een schietincident in Dunblane, de misdaadcijfers stegen. Dit bewijst nogmaals dat misdadigers niet nalaten vuurwapens te gebruiken, ook al is de wetgeving verstrengd. Trouwens, traditioneel waren de agenten van de Londense politie (de "Bobbies") ongewapend. Sedert de stijging van de criminaliteit na de invoering van een strengere wapenwet lopen de Londense Bobbies thans ook gewapend rond.

3) Wapens OK, maar geen bezit in huiselijke kring ...

... Zegt Spirit. Niet erg origineel, en nog minder uitvoerbaar.

Waar men eigenlijk voor pleit is een systeem van achter het voormalige ijzeren gordijn. De DDR meerbepaald. Sluit de wapens op in een beveiligd politiedepot en geef ze onder toezicht vrij aan jagers en sportschutters om hun activiteiten mee te beoefenen.

Dit soort oostblokpraktijken is een westerse democratie onwaardig, en erger nog; onhaalbaar en peperduur. Men zal deze depots, in tegenstelling tot in de politiestaat DDR, extreem moeten beveiligen, aangezien de interesse van de zware criminaliteit enorm zou zijn. De kosten en de belasting voor ons reeds moegetergde politiekorps zouden belachelijk zijn. Bovendien zou het een ernstige schending zijn van het bezitsrecht voor de wapeneigenaars.

Bovendien wordt thans het grootste gedeelte van de wapens die voor criminele activiteiten worden gebruikt, gestolen uit opslagplaatsen van het leger en de ordediensten. Deze wapens waren immers voor de wetwijziging van 2001 niet geregistreerd noch ingeschreven in het wapenregister. Er zijn de laatste jaren immers verschillende inbraken geweest in politiekantoren en zelfs in zwaar bewaakte kazernes. Als zelfs deze overheden blijkbaar onvoldoende middelen hebben om hun opslagplaatsen te bewaken, spreekt het voor zich dat een private organisatie dit ook niet zal kunnen.

Er wordt dan ook algemeen, ook in de politiek, door weldenkende mensen aanvaard dat dit geen optie kan zijn. Het individueel, in brandkasten, ongeladen en apart van munitie, bewaren van de individuele wapens is de beste bescherming. Iedere wapenbezitter heeft daar zijn eigen verantwoordelijkheid, die ter harte genomen wordt! Meer nog, de politiediensten komen steeds vaker vaststellen of dit soort maatregelen voorhanden zijn voor het uitreiken van vergunningen, wat een gezonde werkwijze is.

4) Waarom is de wapenbezitter tegen nieuwe wapenwetten?

Wij zijn niet tegen nieuwe wapenwetten. Wij hebben er zelfs alle belang bij dat de wapenwet vereenvoudigd en gerationaliseerd wordt.

Wij zijn er wel van overtuigd dat verdere verstrengingen in België geen maatschappelijk nut kunnen hebben, omdat ze het uiteindelijk doel, het verminderen van het geweld in de samenleving, niet kunnen beïnvloeden.

De wapenbezitter stoort zich vooral aan een gemis dat zeer zwaar weegt om zijn gemoed; het compleet ontdaan zijn van enige rechtszekerheid. Wij zouden eventueel tot bepaalde toegevingen bereid kunnen zijn, mochten we in ruil daarvoor zéker zijn dat we dan voor 50 jaar een standvastige wapenwet zouden hebben. We kunnen alleen maar vaststellen dat we iedere toegeving onherroepelijk kwijt zijn, en in ruil daarvoor enkel maar om de 5 jaar opnieuw in vraag worden gesteld. Dat is geen beleid, dat is pesterij, pesterij door de wetgever van een buitengewoon gehoorzame bevolkingsgroep.

In dit verband wendt Unact haar invloed aan om tot een duidelijke, coherente en kwalitatieve wetgeving te komen, die zowel aan de economische sector als aan de wapenbezitters rechtszekerheid biedt. In deze wetgeving dient een evenwicht te bestaan tussen enerzijds de openbare veiligheid en anderzijds de belangen van wapenbezitters, die hun hobby verder wensen te beoefenen en hun eigendomsrecht wensen te vrijwaren.

Hierbij dient aansluiting te worden gezocht bij de Europese richtlijn van 1991. In tegenstelling tot de onzin die daarover de ronde gaat, is die in België reeds geïmplementeerd door de wetwijziging van 1991. Dit blijkt onder meer uit het feit dat, conform de richtlijn, sommige wapens als vergunningsplichtig werden beschouwd, en uit het feit dat volautomatische wapens verboden werden.

Conclusie.

Vanuit een objectief standpunt kan men niet anders dan te stellen dat alle retoriek tegen wapenbezit hopeloos aan de werkelijke problemen voorbijschiet. Het wapenbezit wordt hier dan als zondebok opgevoerd. In wat voorafgaat hebben wij, aan de hand van officiële cijfers, aangetoond dat de populistische redenering van Spirit (nl. minder legale wapens = minder misdaad) niet op gaat.

